

For jeg har i hvert fald ladet mig fortælle, at de danske eksamensbeviser – som sådan set bare er noget, der står sort på hvidt på et stykke papir – er forholdsvis lette at forfalske. Derfor var det måske noget, som ministeren skulle gå videre med, så man var sikker på, at det trods alt var lidt sværere at købe sig til falske eksamensbeviser i Danmark. Det ville i hvert fald være en fremgang.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil som sagt meget gerne både læse artiklen i Nyhedsavisen og sende hr. Martin Henriksen et svar, som bl.a. vil indeholde, at jeg vil overveje situationen sammen med videnskabsministeren. Et af svarene kunne måske være, at vi på samme måde – ganske som man ved hjælp af elektronik kan snyde, fordi man kan bruge elektronikken til at snyde med – kan beskytte mod snyd ved hjælp af elektronik. For eksamener findes jo på en eller anden database, og hvis man går rundt med et eksamensbevis, hvis indhold ikke kan bekræftes i den pågældende uddannelsesinstitutions database, så løber man jo en meget høj risiko. Jeg vil gerne overveje alle muligheder.

Kl. 12.25

Martin Henriksen (DF):

Det lyder udmærket. Jeg vil bare slutte med at komme med en meget konkret opfordring, selv om vi igen bevæger os lidt på forskellige ministerområder. I EU er det jo sådan, at hvis man er godkendt til en uddannelse i det ene land, så er uddannelsen også godkendt i det andet land.

Det er jo sådan, at de i Sundhedsstyrelsen, forstår jeg, ikke går ind og tjekker, de går ikke ind og laver stikprøvekontrol, og de kigger ikke på de referencer, som er i cv'et og på eksamensbeviset. Det er jo et problem, at de ikke gør det.

Der burde man forhåbentlig fra regeringens side – det kunne være ministeren, der tog kontakt til sin kollega, sundhedsministeren – gøre opmærksom på, at det selvfølgelig skal være sådan, at de, når en person skal have godkendt en lægeeksamen i Danmark og autoriseres hos Sundhedsstyrelsen, så også tjekker, om den eksamen er god nok. Det ville i hvert fald være et første og udmærket skridt, som regeringen kunne tage.

Men jeg takker i hvert fald for, at ministeren har tænkt sig at komme med en redegørelse, og af den kan vi forhåbentlig få nogle initiativer, så vi kan komme problemet til livs.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg skal ikke svare for Sundhedsstyrelsen, det har vi jo sundhedsministeren til. Men i det omfang det drejer sig om forfalskninger af eksamensbeviser, vil jeg henvise til det, jeg sagde under det tidligere spørgsmål, nemlig at der jo findes midler imod det, bl.a. hvis indholdet i eksamensbeviserne opbevares elektronisk på de steder, hvor man har skaffet sig eksamensbeviserne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Tak til undervisningsministeren. Så er der et spørgsmål til kirkeministeren fra fru Bente Dahl.

Spm. nr. US 145

Bente Dahl (RV):

En af de helt store overskrifter i dag i Kristeligt Dagblad er: »Frikirkepræster siger nej til homoseksuelle«. Nu har vi jo med rette et højt besunget frisind i det her land, plads til alle og højt til loftet, og frisindet er da også jævnlige til afprøvelse. Jeg vil gerne høre ministerens kommentar til, om frikirkerne skal være et eksperimentarium for frisind, eller om de skal følge gængs retspraksis med hensyn til diskrimination.

Kirkeministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan forsikre, at frikirker skal følge lov og ret i landet, herunder de regler, der beskytter borgere mod diskrimination, mod forhånelser osv. Den eneste begrænsning, der er, når det gælder religioner, er grundlovsparagraffen vedrørende religionsfrihed. Det er altså tilladt at udøve sin religion f.eks. uden brug af kvindelige præster. Den ret er udtrykkelig beskyttet i grundloven. Den behøver ikke gælde i folkekirken, men folkekirken er noget andet. Det er en anden diskussion, som vi godt kan tage op under et senere spørgsmål.

Men der er ingen tvivl om, at det eneste, der sætter en grænse for frikirkers pligt til at leve op til alle rettigheder og pligter i det danske samfund, er grundlovsparagraffen om religionsfrihed. Det er den eneste begrænsning, og den paragraf vedrører kun selve religionsudøvelsen. Den handler om borgernes ret til at dyrke deres gud, sådan som deres tro foreskriver det.